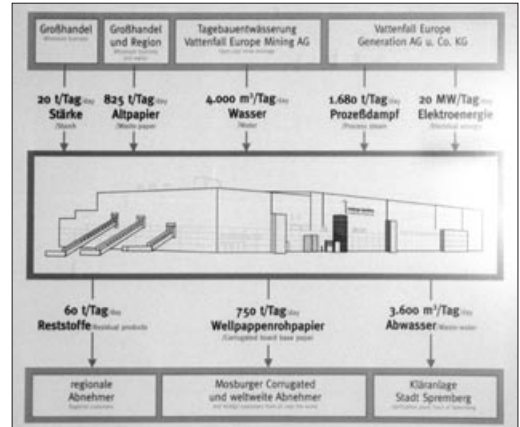

Hamburger-Spremberg megnyitó

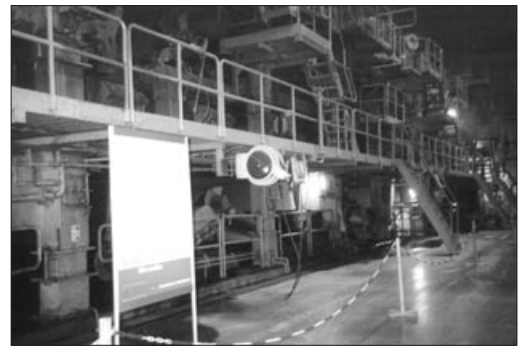
Nem egész 6 hónappal az indulás után, október 18-án Sprembergben ünnepség keretében adták át a Papírgyárat. Az időpont érdekessége, hogy 60 évvel ezelőtt állították le Sprembergben a csomagoló- és különleges papírokat gyártó papírgépet, és 50 évvel ezelőtt volt a Schwarze Pumpe felépítésének első kapavágása is. A beruházásról korábban részletesen beszámoltunk. A beüzemelés tapasztalatai igen biztatóak. A teljes termékválaszték próbái eredményesek voltak. Természetesen további optimalásra van szükség a legvékonyabb és a legigényesebb termékek nagyteljesítményű gyártásához. Teljesítik a felfutási görbe mennyiségi és minőségi követelményeit. Az októberi termelés várhatóan eléri a 18 000 tonnát. A fehér testlinerek hányada jelenleg 30% felett van.

Így büszkeséggel szolt a gyár értékesítési és marketing igazgatója, *Jörg Hischemöller* a hallgatóságához, melyben a tartomány miniszterelnöke, *Matthias Platzeck*, a tartomány gazdasági minisztere *Junghans*, a tartomány közigazgatási vezetője, *Dieter Friese*, valamint Spremberg polgármestere, *Dr. Schulz* is ült, közel 600 vendég között. Beszállítók, vevők, kollegák, érdeklődők, valamint a gyár és a cégcsoport képviselői hallgatták a tulajdonos nevében *Heyko Bayerl* méltatását az ötlettől a megvalósításig kifejtett erőfeszítésekről, csapdákról, eredményekről, támogatásokról. A kormányzati és önkormányzati hozzászólók biztatták a cég döntéshozóit, hogy e sikeres beruházás, technikai újjáéledés, munkahelyteremtés első lépés legyen, melyet mihamarabb kövessen a második gép felállítása.

A zene, büfé és eszmecsere alatt mindenkinek önállóan vagy igény szerint kísérővel volt lehetősége a gyár megtekintésére az anyag-előkészítőtől a raktárig. Kisebb csoportokban meglátogathattuk a néhány nappal korábban indult Mosburger-Spremberg hullámlemezgyépet is. A cégcsoport legnagyobb méretű és teljesítményű berendezése 3-5 rétegű lemezeket gyárt B, C, E-hullámosítással, azok bármilyen

1. kép. Anyagfelhasználási összesítő

2. kép. Papírgép

kombinációjával. A termék gyors átfutását automatizált fordító, raklapozó, pántoló gépsorok támogatják. A 2,8 m széles BHS gép kapacitása 170 millió m²/év. Lemez formájában kiszerelt kimetszett termékek gyártása korlátozottan ugyancsak lehetséges lesz egy rotációs és egy síkágvas kimetsző gép segítségével.

A sétát a korszerű erőmű és a megmaradt brikett-, gipszkarton és hulladékmentesítő gyárak környékében a gyönyörű idő, a parkosított terület, a helyi zenekar és a szakmai véleménycsere is élvezetessé tette.

Sz. A.

Amikor a gyárak bezárnak

A cellulóz- és papíripar egyike azoknak az iparágaknak, amelyek Kanadát felépítették. Nemzedékeken át a kanadai fát az észak-amerikai és az európai nagyméretű, vastag újságok nyelték el, írógépek és számítógépi nyomtatók emésztették fel; dobozok, kartonok, papírsebkendők és karácsonyi díszcsomagoló papírok készültek belőle. Mind a mai napig.

Az újságok zsugorodnak, az írópapírokat az e-mail és az elektronikus dokumentumok helyettesítik. Az egyetlen húzó termék – az ázsiai gyárak szükségleteit kielégítő papír – távol van a kanadai szállítóktól. Az USA-dollár csökkenése miatt a kanadai papír drágult a globális piacon, az emelkedő energiaárak pedig növelték a termelési költségeket. Ugyanakkor az alacsony béreket fizető, alacsony költségekkel dolgozó országokban – mint Kína és India – létesített új, hatalmas gyárak, úgyszintén az új dél-amerikai cellulózgyárak növelték a versenyt.

A kanadai erdészeti termékek egyesületének alelnöke, *Andrew Casey* szerint ez az iparág még mindig Kanada legnagyobb exportőre, és még mindig nyereséges. Az idők azonban inkább a részvényeseknek kedveznek, nem pedig az iparban dolgozóknak. Fontos a nyereségesség, amit Casey konszolidációnak nevez, mert ez biztosítja a munkahelyeket.

Egy év alatt 10 kanadai cellulóz- és papírgyár állt le teljesen, csökkentette a létszámot, vagy ilyen tervet jelentett be. 2004 szeptember óta az ipar 3400 dolgozót küldött el.

E munkahelyek elvesztése főként olyan településeket érintett, ahol csak egy gyár működött. Ilyen például a 7000 lakosú Stephenville Új-Fundlandban. Ez egyike a tartomány legvirágzóbb városainak, ahol főiskola, korcsolyapálya, élménystrand, 18 lyukú golfpálya, 8 baseballpálya, 4 futballpálya és két művészeti galéria működik, nyaranta pedig színházi fesztivált ren-

deznek. E prosperitás legnagyobbbrészt a papírgyáron alapszik. Attól tartanak, hogy a gyár bezárásával a lakosság felére fog csökkenni.

A papírgyári munka jól fizet, de ami még fontosabb, minden egyes papírgyári munkás három más kapcsolódó munkahelyet teremt, részben Stephenvilleben, részben pedig a környező 31 kis településen.

A papírgyár vezetése szerint a leállítási terv még visszavonható. Az energiaköltség évi 15 millió \$-ral való csökkentését kérik. Minden üzlet kirakatában kétsoros hirdetmény olvasható: „támogasd városunkat, mentsd meg a gyárunkat”.

Michaud, a szakszervezet alelnöke arról panaszkodik, hogy a papírgyárak vezetése a Kanadában kitermelt profitot arra használja, hogy a tengerentúlon létesítsen gyárakat. Így a kanadai gyárak elavultakká válnak. Az új gyárakban kétszer akkora gépeket állítanak fel, amelyek kezeléséhez változatlan létszám szükséges, viszont kétszer annyi papírt termelnek azonos munkaerő- és energiaszükséglet mellett, mint a kisebb gépek. Michaud szerint a több mint 100 kanadai papírgyárból csupán egy versenyképes világvizonylatban.

A gépek itt teljesen elavultak; az 1940-es években felállított gépekkel dolgoznak. Nemcsak a papír, hanem a cellulózgyárak is bajban vannak.

A Kanada Atlanti-óceáni partvidékén növekvő fák ideálisak papírgyártási szempontból. Nemrég azonban Dél-Amerika is fellépett versenytársként. Brazíliában 7 év alatt vágásra érett fát tudnak kitermelni, ehhez Nova Scotiában 65 év kell. Ez a helyzet.

Forrás: Thoughill, Kelly: When the mill closes. Toronto Star, 2005. aug. 20. F1, F4. p.

Kalmár